

~ ПО КРИЛЕТЕ НА ГАРВАНА ~

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

ПО КРИЛЕТЕ НА ГАРВАНА

РАЗКАЗИ ОТ БЪЛГАРСКИ АВТОРИ,
ВДЪХНОВЕНИ ОТ
ЕДГАР АЛЪН ПО

РУСЕ, 2016

GAIANA
book&art studio

ПО КРИЛЕТЕ НА ГАРВАНА

Сборник разкази

Българска. Първо издание

©Автори: *А.В.Торът, Александър Цонков-Lostov, Анна Гюрова, Аспарух Илиев, Бранимир Събев, Валентин Попов-Вотан, Денис Метев, Елена Павлова, Иван Величков, Коста Сивов, Красимира Стоева, Милен Димитров, Милен Колев, Мирослав Петров, Нели Цветкова, Сибин Майналовски, Симеон Трифонов, Слави Ганев, Стефан Георгиев, Стефан Стефанов, Тео Буковски, Иван Атанасов, Явор Цанев*

Редактор: *Кети Илиева*

Художник: *Калин Николов*

Предпечат и оформление: *Явор Цанев*

ISBN 978-619-7354-09-6

GAIANA
book&art studio

„ПО крилете на гарвана“ е сборник, който съдържа отличените разкази от едноименния конкурс на списание „Дракус“.

След сборниците „Вдъхновени от Краля“ и „451 градуса по Бредбъри“ с него отдаваме почит на Едгар Алън По и предлагаме на читателите текстове от български автори, вдъхновени от неговите творби.

Благодарим на всички, които участваха и изпратиха разказите си.

Благодарим и на Иван Атанасов, който се съгласи да се включи в журито и участва в подбора.

Благодарим и на вас, които държите книгата в ръцете си.

Приятно четене!

БЛЮДО ЗА ГАРВАНИ, ОБЯД ЗА ЧЕРВЕИ

А.В.Торът

Да не знаеш нито кой си, нито къде се намиращ, не е добро начало. Да си проснат в полусъзнание върху дървено магаре и омотан с широки кожени каиши по цялото тяло съвсем не допринася към ситуацията. А когато отгоре на всичко си жаден и гладен, няма много сред живите, които биха могли да ти завидят. За мъртвите не говорим. Мъртвите са си за завиждане.

Опитвам се да направя изводи за обстановката от това, което все пак е достъпно на недотам съвършеното ми зрение. Стаята е голяма, има два прозореца, които са отчасти закрити с пердета, едно огледало в цял ръст, право срещу мен, и фотьойл, тапициран с кафява кожа. Вляво на тавана са забити куки, от които висят вериги, оформящи нещо като люлка. Прилича на килия за изтезания, а както казваше не знам вече кой, „Ако едно нещо много прилича на друго нещо, значи най-вероятно е друго нещо“. Господи, ужасно съм жаден, а тревогата от това, че не мога да кажа дори името си, не ми дава да мисля за глада. Или за болката. Аз съм никой, който се намира никъде и е на път да се превърне в нищо. Паниката блъска вените ми с такава сила, че каишите се впиват в крайниците ми. Да, аз съм Никой, а трябва да бъда Одисей, за да ми хрумне изход.

Жаден съм... Не мога да мисля.

Обръщам глава към стената – не че ако там има вода, мога да я достигна, просто искам да сменя положението на шията си, която осезаемо е започнала да изтръпва. Вместо това изтръпвам цял: удобно подредени върху дървено пано висят бичове, палки и метални остриета с различна форма и размер, сякаш родени в главата на зъл гений. Без никаква нужда (все пак от прозорците влиза много светлина) на трикрака бронзова масичка пред тях е

разположен свещник във формата на дявол. Вощениците са забити там, където по принцип би следвало да бъдат кривите рога на Нечестивия. Третата свещ е в ръцете му, скрита в сърцевината на малък факел. Дали не съм жертва на някой сатанински култ? И въобще къде са моите мъчители? Взели са си почивка навярно. Жегата в помещението е... адска.

Споменах ли, че съм безкрайно жаден? Не помня, но май да. Светлосенките от трите малки пламъчета добавят зловещи акценти към лъскавата кожа и блясъка на метала, дразнейки погледа ми. Не съм в състояние да гледам даже тази мека светлина, искам вода, и аз като Тантал – или Талес – в момента мисля единствено за нея. Връщам главата си в изходно положение и едва не падам на пода заедно с цялото магаре.

– Граа!

– *Грааа!*

– Тихо, красавци – казва един глас от ъгъла. Женски, нисък и музикален. Бих предложил брак на такъв глас, обаче ме съмнява, че ще приеме, а и не съм в позиция да предлагам каквото и да било. – Той е ваш, само спокойно. Спокойно...

Момичето заобикаля конструкцията от дъски, тракайки по пода с точетата, и се приближава до мен. Гарваните, които са се разврякали, не мога да зърна, но повдигнат малко насила, успявам да я видя почти от глава до пети. Изумява ме не толкова външността ѝ – тя е висока, елегантна и с много бледа кожа – колкото облеклото. Носи само ботуши над коляното, специална изработка, с много тънък ток, ръкавици и черен сатенен корсет. Нищо друго. Имам предвид – съвсем нищо, и това ме изпълва с ужас много повече от свещника-дявол, камшиците и цялостната ми безпомощност. Идва ми да се напикая от ужас, но не мога да направя даже това. Аз съм гол, обвит само с каиши от волска кожа, пред жена, която е почти по евин тоалет, изглежда безобидна и въпреки това... въпреки това ме контролира напълно.

– Питате се защо сте тук, нали? – казва тя. – Сигурно се чудите и коя съм аз. Всичко ще Ви се изясни. Само спокойствие.

– Смятам, че не бих могъл да бъда обвиняван, заедно не съм

олимпийски спокоен в момента, Mademoiselle...

– Не очаквайте да Ви кажа името си. Ще го научите малко по-късно. Хугин, Мунин!

Тези вещерски подвиквания явно касаят гарваните, които излитат от укритието си в невидимия ъгъл и меко се приземяват върху краката ми. Имам усещането, че правят номера за сто и първи път. Колко ли страдалци са се потили тук, вързани с дебелите ивици кожа и оставени на каприза на тази... очевидно палава дама?

– Може би изпитвате жажда. Това е следствие от лекарствата, които Ви дадохме – казва тя. Първото, за което си мисля, е, че не действа сама, но така или иначе крехко девойче като нея не би могло да ме разнася насам-натам, още повече пък упоен, и да ме овърже за магарето без чужда помощ. – Знам доста за медикаментите. И Вие да бяхте израснали в лудница, също щяхте да знаете. А, пардон, Вие сте работили там. Ха-ха.

– Жаден съм – проломотвам аз. – Мога ли да помоля за малко вода?

– Разбира се, че можете. А аз мога да се престоря, че не съм Ви чула.

Момичето се надвесва над мен. Вероятно изразът няма да е съвсем правилен, тъй като вече не разполагам с база за сравнение, но ми се струва, че има най-красивото лице, което съм виждал. В изящния му овал са съчетани фини черти, одухотворен поглед и неотразим чар, но сега очите ѝ се взират в моите леко напрегнато. Обзалагам се, така би гледала Медуза, ако по някакъв начин се бе надигнала в краката на Персей.

– Да започнем отначало. Вие се казвате Антоан Шение и сте бивш лекар в приюта за душевноболни в Шарантон, откъдето Ви уволни лично мосю Жан-Етиен Ескирол. Говори ли Ви нещо това име?

– Не, мадмоазел – отвръщам аз с надебелял език. *Господи, колко ми се пие вода...*

– А спомняте ли си абат Франсоа Кулмие?

– Също не. Може ли чаша вода?

– Не може! – изкрещява тя с цяло гърло. Лявото ми ухо веднага

започва да пици, толкова силен и интензивен е кръсъкът. – За него имаше вода с помпи, независимо че вече не беше опасен! За Вас няма да има и капка!!!

– Какво... За кого говорите?

– Ще Ви кажа, естествено – голите ѝ рамене трептят от повърхностното дишане, а върху челото ѝ, иначе гладко, е изпъкнала малка синкава веничка. – Негово Превъзходителство Донасиен Алфонс Франсоа, маркиз Дьо Сад. Не го ли помните? Ако не, значи съм дозирала грешно глупавото лекарство. Той беше човек, когото никой не би могъл да забрави. И тъкмо Вие, който съсипахте последните му години, ще станете участник в експеримент, доказващ правотата му. Иронично, нали?

Гарваните шават по краката ми, разтревожени от високите ѝ тонове. Не мога да си спомня нищо за гореказания благородник, и всички изредени имена, включително това на Антоан Шение, доктор-психиатър, наистина не ангажират паметта ми по никакъв начин. Фактите не са иронични, а обезпокоителни. И над цялата ми трагедия понастоящем властват Жегата и Жаждата.

– Дайте ми вода, моля... – гласът ми конкурира този на черните птици, кацнали върху мен. – Моля Ви...

Тя поглажда замислено вълнистите си коси. После отива в ъгъла, недостъпен за зрителното ми поле, и оттам се чува приглушено бълбукане. Когато мога да я видя отново, в ръката ѝ, скрита от кожена ръкавица, блести чаша с дебело столче. Чаша за вода, пълна и дори леко запотена. За да е толкова студена, трябва да излиза от сандък с лед. Момичето ме гледа изпитателно, като че се радва на изражението ми, след това доближава моето неудобно ложе и отпива с наслада от чашата. Нова глътка, при която адамовата ми ябълка подскача неволево, само че течността отново е за нея. И още една.

Последната глътка от чашата младата дама задържа за малко в уста, след което я изплюва върху лицето ми. Без да съзнавам какво правя, облизвам капчиците, до които може да стигне езикът ми, и треперя. Обезводняването е на път да ми създаде проблеми. Проблеми, които въобще не я интересуват.

– Може да не помните Негово Превъзходителство господин маркиза. Може да не си спомняте Кулмие, комуто създадохте толкова ядове, или Ескирол, който Ви изхвърли оттам като мръсно коте. Но тези мигове, доктор Шение, тези мигове Ви гарантирам, че ще запомните.

Гласът ѝ отново е като сребърна камбанка и това ме тревожи повече от виковете преди малко. Момичето има план... и всички средства, за да го приведе в действие. Мога да ѝ попреча само като дрезгаво викам за помощ, но не искам да ѝ доставям такова удоволствие. Вече зная, че помощ няма да дойде и че моите мъки я изпълват с неприкрита радост.

Какво, по дяволите, съм сторил на този маркиз?!

– Извинете, коя сте Вие? Ако ще ме убивате, имам право да зная името Ви.

– Аз съм сянка, надигнала се от гроба. Аз съм Въръжената Божия Десница. Знаете ли чий е този израз?

– На сър Френсис Дрейк, мисля...

– Точно така. – Тя се усмихва. Не проумявам как може да е толкова красива и същевременно така безмилостна... но в дадения момент това е само върхът на нещата, които не проумявам. – Учудващо е, че помните това, а не можете да се сетите за Негово Превъзходителство или за себе си. „Колко чудновато и страшно нещо е човешкият ум!“, казваше той. Според онова, което ми е споделял, човек със средна интелигентност може да надскочи менталните си възможности многократно, ако тялото му е поставено пред необичайни изпитания. В армията, в затворите, в манастирите добре го знаят. Но никой не е достигал екстремните граници, които поставяше господин маркизът. Сега Вие ще ги отместите малко по-далече към хоризонта, искате или не.

– Au secours! Au secours!!! – изкрещявам неочаквано, без да мога да контролирам повече страха си. – Помогнете!

– Безсмислено е, мою Шение. Намирате се в изоставено крило на замък, който придобих по наследство, в обезшумена стая, и всички, които живеят наоколо, са мои слуги и роби. На някои плащам, други са такива по свое желание. И тъкмо на последните

мога да разчитам за всичко. Те дори обучиха моите Хугин и Мунин. Красавците ми...

Девојката вдига една купа, озовала се в ръката ѝ незнајно как, и леко размества с другата си ръка каишите околу слабините и гърдите ми. Това, което следва, е толкова отвратително, че ме е срам да го кажа: тя изважда от купата неколку дъждовни червеи и ги пуска да пълзят слободно по тјалото ми. После още и още. Донјакъде ограничени от каишите, слузестите твари ме гъделичкаат по нај-деликатните места и странно – извикват обичајниј ефект од механично въздействие върху ерогенните зони. Толкова е конфузно, че ми се плаче, но да плача, означава съвсем да се обезводня.

Тя се дрѣпва встрани и се размива. Смее се като напълно нормална жена, която чува некоја весела клюка. Едва при този звук разбирам, че съм обречен и че напускането на тленното ми тјало ще е всичко друго, но не и приятна процедура.

Хугин и Мунин се оживяват заради моите движения, а малко след това – и заради апетитната закуска, която се гъне върху мен. Първиј удар на клон върху слабините ми ме кара да изрева, вториј – да заплача од болка и јад, а третиј и следващите вече почти не усещам в пелената од страдание, която ме обвива. Нај-веројатно съм крещал през цялото време, защото с насълзените си очи виждам как момичето излиза, за да си оддъхне од моите писъци. Ако по некоје време спирам да рева, то е само защото съм припаднал.

– Казвам се Мадлен. Мадлен Лъоклер – прошепва тя, докато капе горещ восък върху кървавите ми рани. Нямам сили да крещя повече, само изскимтявам од време на време. – Нали искахте да знаете која съм? Спомнете ли си? Тогава бях малка, няхах дори шестнадесет. Приех името и наследството на Констанс дъо Месие, за да се скрия од императора. **Трябва** да се сетите.

Единственото, което си спомням, е как гладните гарвани дълбаеха плътта ми в търсене на червеи дълго след като бяха изјали и последниј. А сега върху подпухналото ми месо се лее прозрачен врял восък од свещите-рога на ухилениј дявол. Думите на момичето едва стигат до съзнанието ми, което е като

червен въртоп от болка.

– Той ме научи на това. Научи ме на всичко, което зная и което съм – съобщава ми тя, докато гали една от раните с пламъка на свещта. – Бях последната му любов... и може би първата. Не биваше да му отнемате книгите и перото. Разбирате ли? Маркизът пишеше с кръвта си, и сега Вие ще платите с кръв.

Изцвърчавам като мишка някъде от дъното на пресъхналото си гърло. Кръвозагубата ми е сериозна и предвид обезводняването, което беше настъпило още преди нея, е цяло чудо, че съм жив. Неприятно чудо.

– Наричаше ме *Maitresse Madeleine*. Типично за Негово Превъзходителство – означава „любовница“, но и „господарка“. Той видя в мен потенциал, какъвто не виждаше родният ми баща...

– Аааргх – съгласявам се аз. Устната ми е пукната, усещам солен вкус на езика си. Може би съм се прехапал, а може и тя да ме е понатупала, точно сега няма никакво значение.

– Зная, че императорите представляват непреодолима сила, но и Бонапарт си плати за ужасите, които му стори. Направих каквото можах никой да не се отърве, просто е Ваш ред.

„Бонапарт?“ – успявам да се сетя за слуховете, че императорът почина от отравяне, а след това през сълзи поглеждам лика на Медуза. Не ми се вярва тя да е замесена, но от друга страна се вижда, че е способна на абсолютно всичко. Изпитвам нещо като уважение, противно на себе си и независимо от обстоятелствата.

– Казах Ви, че съм сянка, надигнала се от гроба, и това не е метафора. Покойната Констанс приличаше на мен, но имаше твърде много врагове, от които следваше да се отърва по нови начини. Под името Еужени Салсафет избегнах смутното време в една *Maison de Sante* на юг... и там също славно си поиграх, Бога ми, наистина славно!

Мадлен, чиито псевдоними вече се объркват в главата ми, прекъсва разказа си само за да вземе малка сребърна шпора от таблото с пособия и да разходи зъбците ѝ в най-оголените места на раните ми. Ако не са здравите каиши, имам чувството, че бих ѝ откъснал главата с една ръка от предсмъртния прилив на сили.

А го наричам предсмъртен, защото съм сигурен, че няма да излезе жив оттук.

– Директорът, мосю Майяр, когото може би познавате... а, пардон, забравих за амнезията Ви. Ха-ха. Та, директорът беше като восък в ръцете ми. Да, като восък. Прельстих го, подлудих го... правеше каквото исках. Там за първи път приложих на дело някои от идеите на маркиза. Странното е – очите ѝ греят с безкрайна любов, когато говори за Дьо Сад – *странното е*, че на много хора им харесва да бъдат измъчвани. И толкова повече им харесва, колкото по-високи постове заемат, колкото по-властни и могъщи са извън спалнята си. О, Негово Превъзходителство така добре разбираше човешкия ум... Благодарение на познанията му съм тук, недосегаема от Божиите или писаните закони, инструмент на отмъщението като тази шпора – само че много по-опасна. Бъдете спокоен, ще видите. И ще усетите.

Излишно е да казвам, че думите ѝ не ме успокояват. Тя взема плитък бокал от пода и започва да посипва възпалените ми, горящи и смъдящи рани с бели червейчета. Наглед същото мъчение, само че, както се оказва, много по-изобретателно.

– Това са ларви на мухи, доктор Шение. Те ще си хапват от месото Ви, докато Хугин и Мунин пък си хапват от тях. Получава се един затворен кръг на болка, който ще Ви държи влага... всъщност най-много още два дни. Няма да получавате вода. Ще умрете бавно, в невероятни мъки, но не от клюновете или от челюстите на тези малки същества, а чисто и просто от жажда. Това ще Ви научи никога да не заповядвате да пускат помпи в килията на човек, който е десетки пъти по-умен, важен и добър от Вас. Разбрахте ли, малоумно нищожество??? – кръсва тя, от което започва да шуми другото ми ухо. – Всичко на този свят се плаща!

Зашеметен съм, гърлото ми драска и не мога да кажа нищо, въпреки че тялото ми тръпне от докосването на ларвите, носещи кой знае какви болести и зарази. Тя изпразва с едно движение целия бокал връз мен и излиза. Оставаме само аз, Мисълта и Паметта. Моята собствена памет не се връща, а имам бледовиолетовото предчувствие, че скоро и мисълта ще ме напусне. За да функционира

както трябва, мозъкът се нуждае от вода.

Господи, колко съм жаден само...

В отсъствието на мадмоазел Льоклер гарваните стават по-смели. За разлика от мен те имат достъп до кацалата си из стаята, вероятно до купа с вода и някаква храна, които бих могъл да използвам, ако само измисля как да се развържа. Шпората можеше да свърши работа, но я няма, а и ръцете ми са плътно до тялото, под два слоя каиши и върви.

Едната от птиците е доста лакома. Бавно, с подлитане се движи нагоре по торса ми и сегиз-тогиз клъцва някое червейче, което не е избързало да потъне в съответната рана. Гърдите ми натежават от тялото на гарвана. Никога досега не съм бил толкова безпомощен... и толкова ужасен. Пернатото бедствие деликатно наднича в очите ми с глава, обърната настрани, и едно око, безизразно като камъче. Нима е истина?

Опитвам се да извикам, но гласът ми изневерява. Птицата се настанява по-удобно и всички болки, които съм изпитал до момента, биват заглушени от черния океан на една-единствена.

Светът потъва в мрак.

* * *

– Това е всичко, което мога да кажа по въпроса, уважаеми господа. След припадъка се намерих тук, в болницата, спял като кърт и дори не виждам хората, на които трябва да благодаря за избавлението си. Доколкото разбрах, е имало пожар в замъка, при потушаването на който са ме открили.

– Напълно вярно, доктор Шение. Ние ще се оттеглим, починете си на спокойствие. Сестрата е отвън в коридора, ако имате нужда от нещо, натиснете звънчето – грапава мъжка ръка повдига моята и я слага върху звънец, разположен на шкафчето до леглото ми. – Поспете, ще се върнем за вечерната визитация.

За първи път... откакто се помня, лежа свободно – само с един миришещ на сапун и урина чаршаф отгоре ми – и мога да мърдам ръце. Всяко движение ме подсеца за някоя от стотиците рани, разкъсвания и охлузвания, а краката ми тежат като олово – може

би каишите са били прекалено стегнати. Идва ми да чеша очите си до полуда, но зная, че не бива да докосвам превръзките. Зрението ми е безвъзвратно повредено и въпреки това ще спазя всички предписания на колегите. Жаден съм. Пил съм като камила в последните часове, но преживеният шок ме кара непрекъснато да мисля за вода и лед. Или за вода с лед. Натискам звънчето.

– Сестра, бихте ли ми донесли малко вода, моля? Още по-добре, ако е студена или има лед.

Прошумоляват полите на женска престилка, леки стъпки идват към мен. После жената се надвесва над главата ми и отвърща:

– Не, доктор Шение, не бих.

Гласът е момичешки, нисък и музикален.

~ СЪДЪРЖАНИЕ ~

БЛЮДО ЗА ГАРВАНИ, ОБЯД ЗА ЧЕРВЕИ <i>А.В.Торът</i>	7
ЛЮБОПИТСТВОТО НА КЛАРЪНС <i>Александър Цонков-LOSTOV</i>	17
ИЗПОВЕДТА НА ЕДИН УРОД <i>Анна Гюрова</i>	30
ДОМЪТ НА ПРОКЪЛНАТИТЕ <i>Аспарух Илиев</i>	38
КАМЕННА ГРАДИНА <i>Бранимир Събев</i>	51
ОГНЕНАТА БЕЗДНА <i>Валентин Попов-Вотан</i>	58
МЯСТОТО <i>Денис Метев</i>	70
ГРАДИНАРЯТ <i>Елена Павлова</i>	75
СПУСКАНЕ В ЛУНГХОУ <i>Иван Величков</i>	79
ТУНЕЛЪТ <i>Коста Сивов</i>	93
ЕЗЕРОТО <i>Красимира Стоева</i>	100
ПИСМОТО ДО ДЪГЛАС	
ОТ НЕГОВАТА ЛЮБИМА АГНЕС <i>Милен Димитров</i>	112
В ИМЕТО НА ИЗКУСТВОТО <i>Милен Колев</i>	118
БЕЗСМЪРТИЕТО НА	
ПОЛКОВНИК СЪМЪРСЕТ <i>Мирослав Петров</i>	130
NEVERMORE <i>Нели Цветкова</i>	142
ОТМЪЩЕНИЕТО НА ГАРВАНА <i>Сибин Майналовски</i>	151
МОРЕ НА МРАКА <i>Симеон Трифонов</i>	157
ПОСЛЕДНА ПРЕГРЪДКА <i>Слави Ганев</i>	172
АДСКАТА ГРАДИНА <i>Стефан Георгиев</i>	189
НОЩ СРЕД НАДГРОБНИТЕ ПАМЕТНИЦИ <i>Стефан Стефанов</i>	200
ПО СЯНКАТА ОТВЪД <i>Тео Буковски</i>	208
<i>БОНУС</i>	
БЗЗЗЗ <i>Иван Атанасов</i>	222
ОВАЛНИЯТ МЕДАЛЪОН <i>Явор Цанев</i>	228